

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/215/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204760
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrýlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3212204760.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Prikrýlovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivce Čelkovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35807598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO 36864421, proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 6C/308/2012-119 zo dňa 12. februára 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplata sumy 125,- eur z titulu majetkovej škody a sumu 495,- eur z titulu nemajetkovej ujmy, ako aj náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že ako oprávnený subjekt navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre vymoženie svojej pohľadávky voči povinnej Márii Krchníkovej, ktorá mu vznikla zo zmluvy o úvere. Súdny exekútor požiadal Okresný súd Bánovce nad Bebravou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Povinnosťou exekučného súdu bolo rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do 15 dní od jej doručenia súdu. Exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 19.8.2009, a to rozhodnutím o poverení súdneho exekútora. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby, pričom omeškanie je viac ako 9 mesiacov.

Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil súd prvého stupňa poukazom na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.05.2010, § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2, 3 písm. a), b), c), d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov i § 103, § 104 ods. 2, § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) OSP.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju zamietol. Najskôr skúmal, či sú splnené podmienky konania. Uzavrel, že pokiaľ sa žalobca domáha náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. na základe nesprávneho úradného postupu exekučného súdu alebo na základe nezákonného rozhodnutia exekučného súdu, je tak daná právomoc a príslušnosť súdu prvého stupňa tento nárok vecne posúdiť, prejednať a rozhodnúť o ňom. Námietku žalovaného o nesplnení podmienky predbežného prerokovania nároku vyhodnotil súd prvého stupňa ako nedôvodnú. V tomto prípade ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý je odstrániteľný, a ktorý v konaní bol odstránený tým, že v

priebehu konania uplynulo od prijatia žiadosti žalovaným do dňa rozhodnutia súdu viac ako 6 mesiacov a žalovaný v tejto lehote nárok žalobcu na náhradu škody neuspokojil. Pokiaľ žalovaný namietal procesné nedostatky žaloby, tak je pravdou, že žaloba mala nedostatky, no nie také, aby odôvodňovali postup súdu podľa ustanovenia § 43 ods. 1 OSP. Žalobca uviedol v žalobe rozhodujúce skutočnosti a z označenia veci bolo možné zistiť, z ktorej konkrétnej exekučnej veci svoj nárok odvodzuje. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu (prieťahy v exekučnom konaní) nedošlo. Exekučný poriadok v ustanovení § 44 ods. 2 v čase začatia exekučného konania stanovoval 15 - dňovú lehotu iba pre udelenie poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie, ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota pritom plynula od doručenia žiadosti exekútora súdu, nie od začatia exekučného konania. V žiadnom prípade však táto lehota neplatila pre iné rozhodnutie súdu o žiadosti exekútora, a to ani na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ani na rozhodnutie o zastavení exekučného konania. Pre iné rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia tak platila iba všeobecná povinnosť konať a rozhodnúť o nej v primeranom čase bez zbytočných prieťahov tak, aby to zodpovedalo právu oprávneného na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V danom prípade súdny exekútor predložil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 5.8.2009 a súd o tejto žiadosti rozhodol dňa 19.8.2009 tak, že vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Súd teda rozhodol v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote.

Keďže nárok žalobcu bol nedôvodný, keďže súd prvého stupňa nezistil nesprávny úradný postup v postupe exekučného súdu a ani nezákonnosť rozhodnutia, bolo by tak bezpredmetné zaoberať sa vznikom škody, jej výškou a príčinnou súvislosťou medzi postupom exekučného súdu a škodou žalobcu. Žalobca uplatňoval nárok v časti majetkovej škody paušálnou sumou 125 eur skladajúcou sa z troch zložiek, a to správa pohľadávky (70 eur), správa informačného systému (40 eur) a vyhotovenie a zaslanie urgencií (15 eur) bez uvedenia spôsobu výpočtu jednotlivých zložiek tejto paušálnej sumy a bez akýchkoľvek dôkazov o správnosti takéhoto určenia paušálnej sumy. Takéto paušalizovanie výšky škody nie je možné akceptovať - v zmysle zákona sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, pričom paušálne sumy uvádzané žalobcom nepredstavujú ani skutočnú škodu (tú by musel žalobca presne vyčíslit) ani ušlý zisk.

Podobne by súd nemohol priznať žalobcovi ani náhradu nemajetkovej ujmy, a to jednak z dôvodu, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že by samotné konštatovanie porušenia jeho práv nebolo dostatočným zadostučinením, a najmä preto, že žalobca nepreukázal ani nemajetkovú ujmu. Ani v tomto prípade neobstojí paušalizovaná náhrada vo výške 660 eur za rok prieťahov, keďže je potrebné (najmä pri právnických osobách) prihliadať na význam sporu pre žalobcu (v tomto prípade je žalobca právnická osoba poskytujúca veľké množstvo úverov). Žalobca však ani len nenavrhol žiaden dôkaz, ktorý by mal preukázať, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením.

Žalobca založil do jedného z konaní v obdobnej veci (6C/109/2012) znalecký posudok č. 1/2013 vypracovaný znalcom doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD. Súd prvého stupňa oboznámil uvedený znalecký posudok aj v tomto konaní, hoci žalobca nepredložil jeho kópiu, naopak v sprievodnom liste z 2.9.2013 výslovne uviedol, že v každom konaní predloží podrobnú právnu argumentáciu založenú na tomto znaleckom posudku, čo napokon v tomto konaní neurobil. Znalecký posudok č. 1/2013 vypracovaný znalcom doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD. súd prvého stupňa nepovažoval za dôkaz, ktorý by mal význam v prejednávanej veci. Ide o znalecký posudok vypracovaný znalcom z odboru právnych vzťahov k cudzine, odvetvia európskeho práva za účelom zistenia, či je právom Európskej únie zakázané, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, boli rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní. Akákoľvek odpoveď na takto položenú otázku však nemá význam pre toto konanie, pretože nesprávny úradný postup spočívajúci v prieťahoch v exekučnom konaní možno objektívne zistiť iba dôkazom, ktorým je oboznámenie exekučného spisu. Pokiaľ má tento znalecký posudok preukazovať, že exekučný súd nemá v exekučnom konaní preskúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul, je to v tomto konaní o náhradu škody irelevantné, pretože predmetom tohto konania nie je nezákonnosť akéhokoľvek rozhodnutia exekučného súdu, ale nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci v údajnom nedodržaní zákonom stanovenej lehoty na rozhodnutie resp. v iných prieťahoch v konaní.

Súd prvého stupňa tiež zamietol ďalší návrh žalobcu na prerušenie konania, nakoľko ho nepovažoval za dôvodný. Aj keď žalobca v tomto konaní už raz podal návrh na prerušenie konania z totožných dôvodov a tento bol právoplatne zamietnutý, súd z dôvodu procesnej istoty napokon rozhodol o ďalšom návrhu žalobcu na prerušenie konania, ktorý zamietol z tých istých dôvodov ako predchádzajúci návrh, keďže nedošlo k žiadnej zmene pomerov.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa v zmysle § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 151 ods. 2 OSP a žalovanému náhradu trov konania nepriznal, keďže si ich nevyčísľil a zo spisu mu žiadne nevyplývajú.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP, keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP), rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ OSP), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ OSP), pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 OSP a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Ak tak súd prvého stupňa spravil, odňal tým žalobcovi jeho právo na konanie pred súdom. Sudcu, ktorý vydal napadnutý rozsudok nepovažoval za nestranného. Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie vecí nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 - 16 OSP, I. ÚS 27/98). Nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“ (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, III. ÚS 16/2000). Neobstojí názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Za týchto okolností nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Za danej procesnej situácie ústne pojednávanie nebolo neodkladným úkonom. Konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, proti ktorému pripustil odvolanie a toto odvolanie žalobcu podáva. V čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Správanie súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu a marí jeho možnosť konať pred súdom. Žalobca taktiež poukázal na to, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie. Tým došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Poukázal na to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, jeho právo na kontradiktórny súdny proces tým bolo porušené. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého rozsah a obsah si určil sám a vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, pretože vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Dôvodil, že pokiaľ žalovaný nereagoval na výzvu súdu prvého stupňa, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobe v zmysle § 114 ods. 3 OSP, mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b OSP. Žalobca súdu prvého

stupňa vytýkal, že úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla s titulu udržiavania a správy informačného systému a titulom uplatnených výdavkov. V tejto časti považoval žalobca rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, za prejav svojvôle a arbitrárnosti. Súd prvého stupňa napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ je v tomto konaní jedinečný, svoje negatívne rozhodnutie odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi a vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobca a žalovaný, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a základ. Nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Žalobcovi nebolo z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé akou úvahou súd prvého stupňa dospel k tomu, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Žalobca hodlal v konaní prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 OSP a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Podľa žalobcu súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Napadnuté rozhodnutie považoval žalobca za vnútorne rozporné, nakoľko súd prvého stupňa nekonštatoval zistené porušenie práva a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu nevyjadril.

V priebehu odvolacieho konania žalobca oznámil, že predložil súdu prvého stupňa do bližšie nešpecifikovaného súdneho spisu originál znaleckého posudku č. 1/2014 zo dňa 17.01.2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorým preukazuje výšku vzniknutej škody v príčinnej súvislosti s neprávny úradným postupom súdu s tým, že z dôvodu hospodárnosti tento znalecký posudok nezakladá do každého súdneho spisu (finančná náročnosť, technické a personálne zaťaženie) a na tento odkazuje ako na skutočnosť známu súdu z jeho činnosti.

Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods. 3 OSP aj náležitosti podľa § 205 ods. 1 OSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal odvolací súd preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Dôvodmi odvolania vymedzenými žalobcom a ich rozsahom je odvolací súd viazaný podľa § 212 ods. 1 OSP.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 OSP z týchto dôvodov:

Odvolací súd súhlasí s názorom prvostupňového súdu, že žaloba v danej veci nebola dôvodná. V exekučnej veci bola dodržaná zákonom stanovená 15-dňová lehota na vydanie poverenia. Súd prvého stupňa napadnutý rozsudok podrobne odôvodnil. Žalobca, napriek úvodnému všeobecnému uvedeniu odvolacích dôvodov, vo svojom odvolaní neuviedol (nepochybne z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní na súdy), aké konkrétne nedostatky meritórnemu posúdeniu prejednávaneho prípadu, vecnému dôvodu zamietnutia návrhu, vytýka. Uvádza len všeobecné konštatovania (napr. „súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, „súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdavkov na administratívne spracovanie textov urgencií atď.“), ktoré uvádzal aj v žalobe. Okrem toho uvedené odvolacie tvrdenie nevyplýva z predmetného rozhodnutia a nezodpovedá ani skutkovým zisteniam ani právnenému hodnoteniu uvedenému v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa. Žalobca v odvolaní nenapadol podrobné skutkové a právne závery prvostupňového súdu o nepreukázanom naplnení ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu (neexistenciu škody a príčinnej súvislosti), a preto tieto právne posúdenia nie sú predmetom odvolacieho prieskumu. Rovnako žalobca v odvolaní žiadnou odvolacou námietkou nenapadol hmotnoprávne dôvody zamietnutia návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy, a preto tieto nie sú predmetom odvolacieho prieskumu.

Napadnutý rozsudok považuje odvolací súd za vecne správny, pretože následkom nepreukázaného kumulatívneho naplnenia všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu je zamietnutie žaloby žalobcu.

Čo sa týka ďalších odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola žalobcovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, pretože pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, pretože súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a ignoroval jeho žiadosť o odročenie pojednávania. Uvedená námietka žalobcu je nedôvodná. Žalobcovi prvostupňový súd doručil písomné vyjadrenie žalovaného k žalobe dňa 14.03.2013 (spolu s predvolaním na pojednávanie). Vo veci boli nariadené dve pojednávania, prvé z nich na deň 26.06.2013 bolo následne zrušené z dôvodu potreby rozhodnutia o návrhu žalobcu na prerušenie konania. Ďalšie pojednávanie, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, bolo nariadené na deň 12.02.2014. Na pojednávanie bol žalobca riadne a včas predvolaný, predvolanie prevzal dňa 29.01.2014. Z uvedených dátumov je zrejmé, že žalobca mal dostatok času oboznámiť sa s písomným vyjadrením žalovaného k jeho žalobe, a možnosť vyjadriť sa k nemu či už písomne alebo ústne na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný. Nielenže bola zachovaná zákonom stanovená 5-dňová lehota na prípravu pojednávania, ale žalobca mal oveľa väčší časový priestor na túto prípravu, mal možnosť pri nahliadnutí do spisu oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise.

Dňa 11.02.2014 doručil právny zástupca žalobcu súdu prvého stupňa e-mailom návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, keď žalobca podal podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý súd prvého stupňa neakceptoval. Odvolací súd uvádza, že išlo o druhý obsahovo totožný návrh žalobcu na prerušenie konania, keď o prvom návrhu zo dňa 20.06.2013 bolo právoplatne rozhodnuté uznesením tamjšieho súdu zo dňa 11.09.2013, č. k. 6C/308/2012-77 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.11.2013, č. k. 17Co/829/2013-98. S ohľadom na uvedené odvolací súd ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalobcu smerujúcu proti napadnutému rozsudku v časti, ktorou súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v prejednávanej veci neboli dňa 12.02.2014 dané zákonné podmienky na obligatórne prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP a ani fakultatívne prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP. Otázka či je konajúci sudca z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený, bola v danom prípade vyriešená postupom podľa § 14 a nasl. OSP. Za týchto okolností postup súdu prvého stupňa, ktorým rozhodol o ďalšom návrhu na prerušenie konania a tiež vo veci samej, je v súlade so zásadou hospodárnosti konania a nemôže mať za následok odňatie možnosti konať pred súdom.

Neobstojí tvrdenie žalobcu uvedené v podanom odvolaní, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 OSP a ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Ako už odvolací súd vyššie uviedol, súd prvého stupňa vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný. Písomným podaním žiadal o zrušenie pojednávania. Súd prvého stupňa po začatí pojednávania zistil, že sa nedostavili účastníci ani ich zástupcovia. Prečítal návrh na zrušenie pojednávania a skonštatoval, že žiadosť žalobcu je nedôvodná, nakoľko o jeho námietke zaujatosti už bolo zákonným spôsobom rozhodnuté a pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania zo dňa 04.04.2014, tak o totožnom návrhu na prerušenie konania z rovnakých dôvodov už bolo v predmetnej veci právoplatne rozhodnuté, a teda súd prvého stupňa pojednával v neprítomnosti účastníkov a ich zástupcov.

Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods. 1 OSP) a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom,

keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 OSP). Keďže účastník môže v konaní vystupovať aj prostredníctvom zástupcu (napr. zástupcu na základe plnomocenstva; § 22 a nasl. OSP) má aj tento zástupca právo osobne sa zúčastniť občianskeho súdneho konania. O možnosti prejednať vec na pojednávaní v jeho neprítomnosti platí to isté, čo platí o samom účastníkovi konania. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, nemožno chápať tak, že súd by nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka(zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania pred súdom je právom účastníka konania, a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, a ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon nešpecifikuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, danosť ktorého bráni prejednať vec v neprítomnosti účastníka. Súd ale môže žiadosť o odročenie pojednávania posudzovať len z aspektu tých skutočností, ktoré sú prípadne uvedené v žiadosti o odročenie pojednávania.

Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Z uvedeného dôvodu odvolací súd už uznesením zo dňa 19.10.2012 pod sp. zn. 19NcC/467/2012 právoplatne rozhodol, že sudca JUDr. Radoslav Svítana PhD. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Z doručky súdneho doručovateľa vyplýva, že právny zástupca žalobcu prevzal predmetné uznesenie Krajského súdu v Trenčíne o nevyhlásení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci dňa 08.11.2012. Toto vykonateľné uznesenie je v ďalších štádiách konania pre súd prvého stupňa záväzná a súd prvého stupňa bol povinný v prejednávanej veci ďalej konať v súlade so svojou povinnosťou podľa § 1 ods. 1 OSP aj napriek tomu, že žalobca podal ústavnú sťažnosť.

Nepravdivé je tvrdenie žalobcu, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 OSP. Poučenie o uvedenom procesnom práve a zároveň povinnosti mu bolo dané jednak písomne spolu s predvolaním na pojednávanie dňa 26.06.2013 a opakovane dňa 12.02.2014, ktoré riadne prevzal. Zároveň bolo dané sudcom ústne na pojednávaní, na ktorom sa, ako už bolo vyššie uvedené, bezdôvodne nezúčastnil.

Pokiaľ sa žalobca vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktoré prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje on a žalovaný, odvolací súd zdôrazňuje, že samotná žaloba ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, väčšina odvolacích dôvodov žalobcu sa nevzťahuje na prejednaný prípad, nezodpovedá skutočnému stavu, ide o cyklostylované návrhy a odvolania. Napríklad odvolací súd zistil, že nie je pravdou tvrdenie žalobcu v odvolaní, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, že sa žalovaný nevyjadril na výzvu súdu k žalobe, že sa vo veci nenariadilo ani neuskutočnilo ústne pojednávanie, že ústavný súd doposiaľ nerozhodol o ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorého výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, že v čase meritórneho rozhodovania nebolo rozhodnuté o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 OSP a pod..

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci použil nesprávne právne predpisy a preto rozhodnutie súdu ako vecne správne potvrdil.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP. Žalovanému ako úspešnému účastníkovi by patrila náhrada trov odvolacieho konania. Odvolací súd zistil, že z obsahu spisu žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú a žalovaný si trovy odvolacieho konania neuplatnil. Preto odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.